

[Ih Nørlund.]

Man påberåber sig FN-resolutionen om, at sionismen er en form for racisme, som det hedder, men før man hidser sig for voldsomt op, bør man vel overlægge, hvordan den sag tager sig ud fra palæstinenserens side. Drevet ud af deres hjem til årtiers Exodus, stuvet sammen i elendige flygtningelejre, hvoraf nogle overhældes med luftbomber, når FNs sikkerhedsråd vedtager noget, der ikke passer Tel Aviv, behandlet som undermennesker af en magt, hvis ideologi siger, at det har denne magt ret til. Kan det undre, at en sådan ideologi opfattes som en herrefolkstankegang? Det bør man vist overlægge, og jeg håber, at regeringen besinder sig, inden den melder fra over for FNs arbejde mod racediskrimination.

Når ministeren på de nævnte og andre politiske områder undlader at definere en dansk politik, men henholder sig til de ni's, så strider det indlysende mod de ofte nævnte forskringer om, at udenrigspolitik og EF-politik skulle forblive helt forskellige ting. Men det svarer til Tindemansrapporten, der gør det til – jeg citerer: »... en traditionel skelnen, der giver mindre og mindre mening«. Han vil forvandle det hidtidige politiske samarbejde til en juridisk forpligtelse. Det skal være – og dér citerer jeg igen: »... en forpligtelse til at nå frem til et fælles standpunkt«. Og videre citat: »Dette indebærer naturligvis, at mindretallets synspunkt må tilpasses flertallets efter endt debat«. Han fremhæver vor fælles forsvarspolitik og våbenproduktion som selvfølgelig i konsekvens heraf.

Regeringen fortsætter heroverfor sin strudsepolitik. Den trøster med, at de første skridt ikke vil være så slemme, og så får man se. Ja, så får man se det samme som med de europæiske valg. Tindemans' rapport er ganske klar i hensigt og perspektiv eller vision, som man jo nu siger for at tynde op. Går man i gang, som han siger, så vil – og det er også et citat: »... den naturlige udvikling af medlemsstaternes forehavende få dem til at acceptere en fælles politikens snævre system«, og videre: »... gradvis lade deres forbindelser med tredjelande underkaste et fælles politisk system«. Det er hensigten.

Hvis regeringen vil modsætte sig disse konsekvenser, så nytter det, som erfaringen viser, ikke at klamre sig til procedurefinesser, for de svinder væk hagefter. Så må der siges klart

fra, og man må slå fra sig, ellers glider man ned ad slidsken, og så kommer man til at befinde sig i en ny blok, underkastet det, der er kaldt et enkelt beslutningscenter. Og hvis ikke det er blokpolitik, så må man sige med viden: »– men det ligner«. Så vil det være naturligt, at de udenrigspolitiske redegørelser kommer til at dreje sig om unionen, men det vil ikke være naturligt, at de gives i det danske folketing til efterretning, for det vil ikke være anliggender for et lokalråd inden for en sådan union.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg ønsker kun ganske kort at sige til regeringen, at jeg synes, den er slået ind på den helt rigtige vej, og man skal naturligvis fuldt ud regne med støtte fra vore repræsentanter til at fortsætte ad den vej. Jeg tror ikke, man skal nære nogen bekymring for hverken den videre udvikling eller den videre diskussion af Tindemansrapporten. Alle de mange ord og alle de udmærkede tanker, der er i denne rapport, understøttes jo af den faktiske udvikling.

Det kan være meget, meget svært at forklare i enkeltheder, hvad EF egentlig udretter dag ud og dag ind, men ingen kommer uden om at erkende, at f. eks. de to følgende eksempler viser, hvor fuldstændig uundværlig EF er for et land som Danmark.

Et land som Danmark ville blive ramt fantastisk hårdt af en verdenskrise, som fik en helt anden karakter end det, vi lever i nu, såfremt vi havde genoplevet, hvad der skete i 1930'erne, at alle søgte at vælte vanskelighederne over på deres naboer. Danmark var blevet knust i sådan et kapløb. Takket være EF og forståelsen mellem EF og andre store industrilande har man undgået det. Man har undgået en verdenskrise af den sneboldkarakter, som man oplevede i 1930'erne. EFs organisation og netop samarbejdet ud over, hvad EF-traktaten forpligter til, har bevirket de resultater, som man dér kan notere.

Et andet område, og det var vel et af de områder, hvor skeptikerne over for EF spillede særlig højt, var u-landspolitikken. Kan man se et smukkere eksempel end Loméaftalen på, at EF sigter netop efter de idealer, arbejder netop efter de idealer, som de mennesker i Danmark, der interesserer sig mest for u-landspolitik, trækker op? Jeg skal bare nævne det træk, at i alt væsentligt har de store, gamle kolonilande, Frankrig, Belgien, Storbritannien, ladet Lomé-